

Politikal grundlag

delbar nationalisering av oljeindustrin, utan att man snarare siktar på blandade företag med statligt majoritetsäggande.

Bland andra inslag i lagen märks ett förbud mot utländska militärbaser, vilket fullföljer Cor-

reas vallöfte om att inte ge förnyat tillstånd för USA:s omstridda bas i Manta nära den colombianska gränsen när det nuvarande går ut 2009. Rätten till offentlig sjukvård utvidgas och minimilönen ska höjas. Vidare ges "ekosystemet"

"Naturresurser som olja, vatten, mineraler och biologisk mångfald definieras som offentlig egendom."

som sådant juridiska rättigheter, vilket gör det till en i teorin inikt skarp miljölagstiftning, och får ses mot bakgrund av de senaste årens mycket hårda protester riktade mot oljebolag i ecuadorianska Amazonas, som bland annat ledde till att företaget Occidental Petroleum slängdes ut ur landet.

Jämfört med Latinamerikas övriga vänsterpresidenter – kuppöversten Hugo Chávez i Venezuela, bondeledaren Evo Morales i Bolivia och den befrielsesteologiske biskopen Fernando Lugo i Paraguay – framstår ekonomen Correa, med sin helvita medelklassbakgrund, både bildligt och bokstavligt som en smula blek. På pressbilder syns han vid valurnan iklädd indiansk skjorta med kavaj över. Inte desto mindre har han med denna jordskredsseger etablerat sig som den för tillfället mest framgångsrike, starkaste

och mest ohotade i skaran.

Dagstidningen El Comercios ledarredaktion skriver besviket att nej-sidan förlorade för att den både var oorganiserad och saknade ledarskap. De politiker från Ecuadors traditionella partier som försökt ta på sig en ledarroll har snarare stjälpt än hjälpt, menar El Comercio – de är alltför misskrediterade och hatade. Att den katolska kyrkan i landet öppet stött nej-sidan (lagen medger en form av samboskap för homosexuella) tycks inte heller ha hjälpt.

Ja-sidan vann i 23 av Ecuadors 24 provinser. Den 24:e är dock Guayaquil, landets största stad och ekonomiska centrum. Där har borgmästaren, Jaime Nebot, sagt att "det hänger på Correa om vi nu tvingas följa samma väg som Santa Cruz i Bolivia". Correa själv har också varnat för att högern kommer att reagera på ett nederlag med "regional destabilisering".

EN MILITANT separatistströmning i stil med den i östra och södra Bolivia verkar dock som en mindre trolig utveckling. Guayaquil sitter, till skillnad från Santa Cruz, inte på några strategiska naturresurser; det är en hamnstad, vars ekonomi är beroende av exportprodukter från andra delar av landet. "Nej" vann också med bara några få procents marginal (47 mot 45), och det finns ingen tradition av separatism.

Oppositionen mot Correa verkar tvärtom förbli svag och oorganiserad, och den avgörande frågan inför framtiden blir snarare hans vilja att omsätta grundlagens radikala skrivningar i praktisk handling.

JON WEMAN

utrikes@arbetaren.se